

Je třeba při výpočtu odškodnění postupovat analyticky, za použití odhadu pozdějších provizí, které by zástupce pravděpodobně obdržel v letech následujících po rozvázání smluvního vztahu s ohledem na jím získané nové zákazníky nebo podstatné rozšíření obchodních styků se stávajícími zákazníky, a teprve poté eventuelně upravit částku s ohledem na kritérium spravedlnosti a maximálních částek stanovených směrnicí; nebo jsou přípustné různé metody výpočtu, zejména syntetická metoda, která více zohledňuje kritérium spravedlnosti a za východisko výpočtů bere maximální částky uvedené ve směrnici?

Závěrem, Soudní dvůr musí být požádán o rozhodnutí o uvedených otázkách výkladu článků 17 a 19 směrnice Rady 86/653/EHS ze dne 18. prosince 1986 o koordinaci právní úpravy členských států týkající se nezávislých obchodních zástupců.

(¹) Úř. věst. L 382, 31.12.1986, s. 17.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Gerechtshof Arnheim ze dne 27. října 2004 ve věci N. proti Inspecteur van de Belastingdienst Oost/Kantoor Almelo

(Věc C-470/04)

(2005/C 31/11)

(Jednací jazyk: nizozemština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Gerechtshof Arnheim ze dne 27. října 2004 ve věci N. proti Inspecteur van de Belastingdienst Oost/Kantoor Almelo, které došlo kanceláři Soudního dvora dne 2. listopadu 2004, podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Gerechtshof Arnheim žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

1.1.1. Může se obyvatel členského státu, který se zřekne svého bydliště v tomto členském státě za účelem usazení v jiném členském státě, odvolat v řízení proti státu, ze kterého se vystěhoval, jednoduše proto na článek 18 Smlouvy o ES, jelikož vyměření daně, které je v souvislosti s jeho vystěhováním provedeno, představuje nebo může představovat překážku pro toto vystěhování?

1.1.2. Pokud je třeba zodpovědět otázku 1.1.1. záporně: Může se obyvatel členského státu, který se zřekne svého

bydliště v tomto členském státě za účelem usazení v jiném členském státě, odvolat v řízení proti státu, ze kterého se vystěhoval, na článek 43 Smlouvy o ES, pokud nebylo okamžitě zjištěno nebo se nevycházelo z toho, že bude vykonávat v jiném členském státě výdělečnou činnost ve smyslu tohoto ustanovení? Je pro zodpovězení této otázky důležité, zda bude tato činnost vykonávána v rámci dohledné doby? Za jak dlouhou může být tato doba v kladném případě určena?

1.1.3. Pokud je třeba otázku 1.1.1. nebo otázku 1.1.2. zodpovědět kladně: Brání článek 18 Smlouvy o ES nebo článek 43 Smlouvy o ES příslušné nizozemské právní úpravě, podle které je vyměření daně z příjmu/pojistné na národní pojištění s odvoláním na fiktivní realizaci zisku z podstatné účasti provedeno pouze proto, jelikož s obyvatelem Nizozemska, jehož daňová povinnost jako osobě s bydlištěm na území tohoto státu končí, jelikož přenáší své bydliště do jiného členského státu, je třeba zacházet tak, jako by své podíly, které náležejí k podstatné účasti, prodal?

1.1.4. Pokud je otázka 1.1.3. zodpovězena kladně z důvodu, že pro povolení odkladu stanoveného daňového dluhu musí být poskytnuta záruka: Může být existující překážka odstraněna se zpětným účinkem uvolněním poskytnuté záruky? Je pro zodpovězení této otázky rovněž důležité, zda je záruka uvolněna na základě zákonné právní úpravy nebo případně v rámci provedení směrnice? Je pro zodpovězení této otázky rovněž dále důležité, zda je nabídnuta náhrada případné škody, která vznikla poskytnutím záruky?

1.1.5. Pokud je otázka 1.1.3. zodpovězena kladně a první otázka v položené otázce 1.1.4. zodpovězena záporně: Je možné potom existující překážku odůvodnit?

Žaloba podaná dne 16. listopadu 2004 Komisí Evropských společenství proti Italské republice

(Věc C-477/04)

(2005/C 31/12)

(Jednací jazyk: italština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 16. listopadu 2004 žaloba směřující proti Italské republice podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou Chiarou Cattabrigou a Barrym Dohertym, jako zmocněnci.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Italská republika tím, že nepřijala právní a správní předpisy nezbytné k dosažení souladu se směrnicí Rady 2002/11/ES⁽¹⁾ ze dne 14. února 2002, kterou se mění směrnice 68/193/EHS⁽²⁾ o uvádění révového vegetativního množitelského materiálu na trh a kterou se zrušuje směrnice 76/649/EHS (Úř. věst. L 53, 23.2.2002, s. 20), nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 3 této směrnice;
- uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Lhůta stanovená pro provedení směrnice uplynula dne 3. února 2003.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 53, 23.2.2002, s. 20.

⁽²⁾ Úř. věst. L 93, 17.4.1968, s. 15.

Žaloba podaná dne 16. listopadu 2004 Komisí Evropských Společenství proti Italské republice

(Věc C-478/04)

(2005/C 31/13)

(Jednací jazyk: italština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 16. listopadu 2004 žaloba směřující proti Italské republice podaná Komisí Evropských Společenství, zastoupenou Minasem Konstandinidisem a Giuseppem Bambarem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr určil:

- že Italská republika tím, že
 - a) nepřijala opatření nezbytná pro zajištění toho, aby nebezpečné odpady uložené na skládce Cà di Capri (Verona) byly využívány nebo odstraněny bez ohrožení lidského zdraví a bez nutnosti použití postupů či metod způsobilych poškozovat životní prostředí;
 - b) nepřijala opatření nezbytná k tomu, aby držitel nebezpečných odpadů uložených na této skládce předal tyto odpady soukromému nebo veřejnému zařízení, které odpad sbírá, nebo podniku, který uskutečňuje operace uvedené v příloze II A či II B směrnice, nebo aby je sám

využíval nebo odstraňoval v souladu s ustanoveními práva Společenství;

- c) nepřijala v souvislosti s touto skládkou opatření nezbytná k tomu, aby v místě, kde jsou ukládány (vypouštěny) nebezpečné odpady, tyto byly registrovány a identifikovány a aby se nemísily různé druhy nebezpečných odpadů nebo nemísil nebezpečný odpad s odpady, které nejsou klasifikovány jako nebezpečné,

nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 4 a 8 směrnice Rady 75/442/EHS⁽¹⁾, o odpadech, ve znění směrnice Rady 91/156/EHS⁽²⁾, jakož i ze čl. 2 odst. 1 a 2 směrnice Rady 91/689/EHS, o nebezpečných odpadech;

- uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Komise tvrdí, že z důvodů uvedených v jejích návrzích, Italská republika v souvislosti se skládkou Ca di Capri (Verona) nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají ze směrnice Rady 75/442/EHS, ve znění směrnice Rady 91/156/EHS a ze směrnice Rady 91/689/EHS.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 194, 25.7.1975, s. 39.

⁽²⁾ Úř. věst. L 78, 26.3.1991, s. 32.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Østre Landsret ze dne 16. listopadu 2004 ve věci Laserdisken ApS proti Kulturministeriet

(Věc C-479/04)

(2005/C 31/14)

(Jednací jazyk: dánština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Østre Landsret, Dánsko, ze dne 16. listopadu 2004 ve věci Laserdisken ApS proti Kulturministeriet, které došlo kanceláři Soudního dvora dne 19. listopadu 2004, podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Østre Landsret žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

1. Je čl. 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES⁽¹⁾ ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti neplatný?